

DESWERT ALS SPEURDER

Deswert stak zijn deur open.

't Was nog vroeg.

— Goed weer, mompelde de veldwachter, maar misschien weer een slechte dag. Wat zullen we heden weer horen? komaan, ik zal mijn eerste ronde maar doen, en eens zien hoe die verduivelde binders in de gevangenis geraakt zijn.

De veldwachter haalde zijn geweer, dat altijd geladen was en vertrok.

Hij kwam langs de achterkant van de woning van de commissaris en zag met verwondering de palen tegen de tuinmuur.

— Wat betekent dat? mompelde hij. Het beduidt niets goeds.

Deswert bemerkte talrijke voetsporen.

— Hier zijn mensen geweest... binders natuurlijk, hernam Deswert ongerust.

Een blinkend voorwerp lag op 't gras. Het was een ketting.

— De ketting van de commissaris, zei Deswert.

Dadelijk begaf hij zich naar de voorkant van het huis en liet de zware klopper op de deur vallen. Nog herhaaldelijk klopte hij, maar altijd te vergeefs.

In de woning bleef alles stil.

— Wat is hier binnen gebeurd... Wie weet, ligt de commissaris niet vermoord! Kon ik maar binnen. Zo ik eens dezelfde weg volgde als de binders... langs de tuin. Maar neen, te veel ijver wil de Republiek ook niet. 'k Moet de rechter verwittigen.

De veldwachter spoedde zich naar het huis van de vrederechter, en moest geruime tijd kloppen, eer hij de magistraat uit het zachte bed kreeg.

Eindelijk toch verscheen 't hoofd van de rechter door een bovenraam.

— Citoyen-rechter, er moet iets met de commissaris gebeurd zijn! riep Deswert.

— Hein!

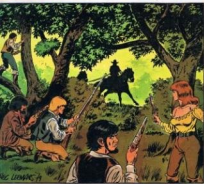
— Er moet iets bij de commissaris voorgevallen zijn. En Deswert vertelde wat hij gezien en gedaan had.

Weldra opende de ambtenaar de deur. Hij had zich met spoed gekleed.

— Laat ons gaan. We moeten de smid oproepen om de deur te openen.

BAKELANDT

Het verraad van de Repensnijder

TEKENINGEN: HEC LEEMANS
TEKST: J. DANIEL

UITGEVERIJ J. HOEFT N.V.

— Dat zal lang duren, citoyen-rechter, want er zijn stevige grendels op de deur.

— We moeten toch binnen.

— Ik denk dat we vlugger langs achter in huis zullen geraken.

— Zoals de binders ?

— Ja, maar we kunnen in plaats van de palen een ladder gebruiken.

— Ja, want ik zou niet gaarne mijn benen of mijn nek breken.

— Ik zal thuis een ladder halen.

Deswert deed het en beide mannen begaven zich naar de tuinmuur van 's commissaris woning.

De veldwachter plaatste de ladder en klom naar boven, waar hij zich schrijlings op de muur zette.

— Kom nu ook, heer rechter, dan zal ik de ladder optrekken en langs de binnenkant plaatsen, nodigde de veldwachter.

— Ik dank u, garde, wilt gij naar binnen gaan en voor mij de deur ontsluiten ? ontsluiten ?

— Zoals ge verkiest.

Deswert trok de ladder op en kreeg ze na veel moeite aan de binnenkant. Door de tuin liep hij naar de woning, mompelend :

— Als de Republiek overal ambtenaars aanstelt gelijk de commissaris en de rechter, zullen de roverbenden uit de grond oprijzen.

Een kogel floot de moedige veldwachter langs het hoofd.

Deswert keerde zich om en zag een kop boven de hofmuur.

— De stoutmoedigheid der fielten gaat alle perken te buiten, hernam de politiemans. De rechter is er misschien slechter afgekomen.

Voortdurend het hoofd wendend, en de vinger aan de trekker van zijn geweer, naderde de veldwachter het huis.

— Ha : ze zijn langs 't raam binnengedrongen... Ik ga naar binnen ! Maar eerst nog eens geloerd... anders krijg ik nog een kogel in mijn lichaam... 'k Zie niets meer... Cartouche is bang, dat onze schoten de bevolking gewekt zullen hebben.

Deswert klom vlug naar binnen...

Er werd luid op de voordeur gebonsd.

— De rechter heeft van angst, dacht Deswert. Hij wil binnen... zeker heeft hij binders gezien.

Vlug werden de grendels weggeschoven...

— Binders, binders ! gauw, sluit de deur ! kermde de magistraat.

De veldwachter schoof de grendels op hun plaats terug en vroeg :

— Hebt ge ze ook gezien ?

— Ja, ja... en ze schoten !

— Naar mij !

— Zijt ge niet gewond ?

— Neen, ik heb teruggeschoten.

— Waarom hebt ge eerst de gendarmen niet geroepen, garde ! De binders zouden ons vermoorden, zonder dat iemand het merkte.

— 'k Achtte het mijn plicht u eerst te verwittigen, citoyen-rechter. Maar als ge wilt, zal ik de alarmbel, die op het huis staat, luiden.

- Ja, ja, doe dat... anders komen de rovers hier nog binnen! Rap, luid de bel!
- Wij behoeven op 't ogenblik Cartouche niet meer te vrezen...
- Ja, toch... luid...
- De kapitein der binders durft veel, maar zal toch niet alle dorpelingen trotseren...
- Luid, gebied ik!
- Dan moeten we eerst naar boven!
- Waar hangt het zeel?
- In de slaapkamer van de commissaris.
- En Doremans ligt daar misschien vermoord!
- Om zulks te onderzoeken zijn we toch hier. Laat ons naar boven gaan.
- Ja, maar rap... Ga voor, garde...
- 't Is mijn plicht u eerst te laten gaan... ge zijt mijn overste, wedervoer Deswert, die wel van een grapje hield.
- Als ik uw overste ben, gehoorzaam dan en ga voor! riep de rechter ongeduldig.
- Zoals de citoyen-rechter verkiest!
- De veldwachter snelde de trap op.
- De deur van 's commissaris kamer stond half open. Het hart klopte de veldwachter snel... Zou hij een lijk vinden!
- Leeg! riep hij. De kamer is leeg, zeker heeft men de commissaris meegevoerd!
- Hebt ge goed rondgekeken? vroeg de rechter, die buiten 't vertrek gebleven was.
- Ja, citoyen-rechter.
- En de commissaris is er niet?
- Neen. Gewis heeft men hem meegevoerd, dood of levend. Ik vond bij de muur deze ketting, zij moet uit Doremans's zak gevallen zijn. Maar de knecht slaapt hiernaast...
- Ja, de knecht... kijk, wat er met hem gebeurd is, zei de magistraat angstig.
- Deswert stak de nevendeur open.
- Hier ligt hij...
- Wie... de commissaris...
- Neen, de knecht... hij leeft nog... hij is gebonden! hernam Deswert...
- Haastig sneed hij de banden los en trok de doek weg.
- Gered... God zij geloofd!... kreet de dienaar. Welk een nacht... garde, garde toch!
- Waar is de commissaris?
- Mee...
- Met de binders?
- Ja, naar de heide! Welk een nacht... garde, garde toch!
- Luister en antwoord dan! Is de commissaris vermoord?
- Ik weet het niet... neen, geloof ik! want 'k hoorde een binder zeggen, hun kapitein denk ik, dat de commissaris nog leefde...
- En ze hebben hem meegevoerd?
- Naar de heide... dat moest ik zeggen... garde, welk een nacht toch!
- Wat moest ge nu eigenlijk zeggen?

BAKELANDT

HET VERBAOD
VAN DE
REPPENSLIJDER

— Dat ze hem meenamen...

— Spreek duidelijker!

— De kapitein der binders gebood me u te zeggen, dat hij de commissaris zou medenemen naar de Pijpelheide... Zeker zullen ze hem vermoorden.. garde toch!

— Zei hij er dat ook bij?

— Wat, garde?

— Neen... maar ze zullen het voorzeker doen, want het waren wrede kerels...

Mijn armen en benen doen pijn van die koorden...

De rechter, die zelf 't onderzoek moest leiden, stond bleek als een dode.

— Doremans weg... naar de heide... misschien wel vermoord! stamelde hij.

— Ik geloof niet dat de binders gestolen hebben, sprak de veldwachter.

— Niet gestolen?

— Wel neen, ik zie geen sporen van braak of onderzoek, citoyen-rechter.

— Maar waarom kwamen ze dan?

— Een wraakneming op de commissaris, vermoed ik, citoyen-rechter.

— En zouden de rovers alleen daarom zoveel wagen! Garde, waar zijn uw gedachten?

— In mijn kop, citoyen-rechter!

— Wat is dat! Spot ge met mij?

— 't Is geen tijd om te spotten, citoyen-rechter, maar gij doet gelijk

Doremans gisteren...

— Doremans... Doremans... wie bedoelt ge met Doremans? Uw overste toch niet! Die heeft een titel!

— Laten we nu al dat woordenspel achterwege laten, citoyen-rechter, hernam Deswert verontwaardigd. Ik ben de enige die handelt, die de rovers niet vreest, en steeds behandelt men mij als een lafaard!

— Genoeg, genoeg!

— Ja, waarlijk, 't is genoeg, ik wens me niet langer als een knecht te laten behandelen, liever geef ik mijn ontslag!

— Kom, we zijn te driftig geweest. Wat zeydet ge ook? Ge meent dat er niets gestolen werd?

— Neen, er werd niets gestolen. De binders wilden wraak nemen op de commissaris en tevens aan de bevolking tonen, dat ze onbevreesd zijn. Dat is mijn overtuiging, citoyen-rechter.

— De garde heeft gelijk, hernam de knecht. De kapitein der binders vroeg me, of mijn meester geld bezat.

— En wat hebt ge geantwoord?

— Neen. Ik zei, dat ik nog twee maanden loon moest trekken, en het niet kreeg, daar de commissaris zijn wedde verwachtte.

— Schande! hernam de rechter. Ge hebt tegenover die schelmen een ambtenaar der Republiek beledigd. Ik moet zulks in mijn verslag zetten.

— Dwaasheid! sprak Deswert vrijmoedig. Wat zegt men al niet in angst!

— Ik wist niet, wat ik zei! kermde de dienaar, die alles vreesde wat met gerechtelijk verslag in verband stond.

— Dat is ten minste een verontschuldiging, hernam de magistraat, ofschoon

men te allen tijde en in alle omstandigheden de eerbied voor de ambtenaren der Republiek verschuldigd is.

Daarbuiten klonk gerucht. De rechter begon weer te beven.

— Garde, garde, ge hebt vergeten te luiden! riep hij angstig.

— 't Is waar... 't kwam door dit onderzoek!

— Luid dan toch!

— 't Is niet meer nodig. Er staan al dorpelingen voor de woning.

— Misschien zijn het binders

Deswert trok een venster open.

— Doe dat niet... doe dat toch niet! drong de magistraat aan.

Maar de veldwachter stak reeds het hoofd buiten, en riep luid:

— Mensen, de binders zijn hier geweest, de commissaris is verdwenen!

Een gil weerklonk.

's Kusters dochter stond daar met loshangende haren en in wanordelijke kleding.

— De commissaris... de commissaris... kermde ze. Garde, is hij dood?

— Ik weet het niet... hij is verdwenen!

— Och! laat mij binnen!

De ganse woning werd nogmaals door de gendarmen onderzocht, maar van de ongelukkige Doremans was geen spoor meer te vinden.

De jammerklachten van het meisje vulden het huis. De menigte buiten groeide aan en ieders gelaat verraadde hevige schrik over de verregaande stoutmoedigheid der binders.

— We zullen een bode naar Mechelen zenden besloot de rechter. Wie kunnen we daarvoor gebruiken? De garde Deswert moet hier blijven... Een der gendarmen moet maar gaan. Gij, Baudouin! Rijd vlug, en bezorg de brief, die ik u geven zal, aan de politieoverste. Kom naar mijn woning, ik zal u de brief overhandigen.

— Met uw verlof, citoyen-rechter, onderbrak de veldwachter.

— Wat is er nu weer? vroeg de magistraat ongeduldig, want nu hij geen gevaar meer te duchten had, gevoelde hij zich weer sterk.

— Er is deze nacht meer gebeurd...

— Wat bedoelt ge?

— Er ligt een lijk in de gevangenis. De binders zijn in de kerker geweest. Moet daarover geen verslag geschreven worden? De commissaris zou het doen, maar is gevangen.

— 't Is waar... Dan moet ik eerst naar de kerker gaan. Laten we het dan maar onmiddellijk doen... Wie heeft de sleutels?

— Ik, citoyen-rechter, antwoordde de overste der gendarmen.

— Kom dan! Wie zal deze arme jonkvrouw naar huis geleiden? Houd moed, jonkvrouw, ik zal alles doen wat in mijn vermogen is om uw verloofde aan de klauwen der rovers te onttrekken.

De rechter wees dan een gendarm aan om de dochter van de koster naar haar woning te geleiden.

— Arme jonkvrouw... wees moedig! zei hij eerbiedig.

Deswert glimlachte.

— 't Is haar vrijer niet, maar zijn betrekking, die ze beweent, dacht de garde.

— Wij begeven ons naar de gevangenis, hernam de rechter. En dan zal ik de verslagen naar Mechelen zenden. Er moet een grote kuis op die vervloekte heide gehouden worden, want zo kan het niet blijven duren.

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955